

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **ŠKODA AUTO, a. s.**, se sídlem tř. Václava Klementa 869, Mladá Boleslav, zastoupená JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, **II) Hyundai Motor Czech, s. r. o.**, se sídlem Siemsenova 2717/4, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. ÚOHS-R0002/2017/VZ-07051/2017/322/DJa, a ze dne 1. 3. 2017, č. j. ÚOHS-R0310/2016/VZ-07400/2017/322/DJa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2018, č. j. 31 Af 27/2017 – 382,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 3400 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Sylvy Sobolové, Ph.D., advokátky.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení **se** právo na náhradu nákladů **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. ÚOHS-R0002/2017/VZ-07051/2017/322/DJa (dále jen „napadené rozhodnutí I“), byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2016, č. j. ÚOHS-S0751/2016/VZ-49579/2016/513/JLí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I“), kterým žalovaný dle § 117 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), zamítl návrh žalobkyně ze dne 12. 12. 2016 na vydání předběžného opatření spočívajícího v uložení zakazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „*Rámcová smlouva na dodávky automobilů osobních silničních v policejním provedení*“ z důvodu, že nebyl dán důvod pro nařízení předběžného opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) ani dle § 117 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

[2] Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. ÚOHS-R0310/2016/VZ-07400/2017/322/DJa (dále jen „napadené rozhodnutí II“), byl následně zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2016, č. j. ÚOHS-S0751/2016/VZ-49582/2016/513/JLí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí II“), kterým žalovaný dle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách zastavil správní řízení o přezkoumání úkonů centrálního zadavatele – Česká republika – Ministerstvo vnitra (dále jen „zadavatel“) – z důvodu, že k návrhu žalobkyně na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele nebyl připojen doklad o doručení námitek zadavateli.

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 31 Af 27/2017 - 382 (dále jen „napadený rozsudek“), zrušil napadená rozhodnutí I a II a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud uvedl, že povinnost stanovená dodavateli v kogentním ustanovení § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, tedy doručit námítky proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, je povinností, jež má přesah do veřejného práva. Jedná se o úkon, jenž inicializuje veřejnoprávní dohled. Ačkoliv v prvotní fázi se námitkami zabývá sám zadavatel, jedná se fakticky pouze o poskytnutí možnosti autoremedury zadavateli před tím, než se případně namítaným problémem začne v rámci veřejnoprávního dohledu zabývat orgán veřejné moci (žalovaný). Dodavatel podáním námitek plní povinnost, jež je podmínkou pro zahájení správního řízení. Její (ne)splnění se v rovině veřejného práva promítá zásadním způsobem, neboť přímo vede k vyloučení věcného přezkumu návrhu dodavatele orgánem dohledu (viz § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách). V konečném důsledku je pak včasné podání námitek také podmínkou přístupu k soudu. Je-li řízení o návrhu žalovaným zastaveno výlučně z důvodu absence dokladu o doručení námitek zadavateli při podání návrhu, soudní přezkum se omezuje čistě na zákonnost posouzení této otázky (potažmo procesního postupu žalovaného), a věcný přezkum možných pochybení zadavatele je tak před soudem vyloučen.

[5] Výklad pravidel týkajících se doručování písemností zadavateli dodavatelem je nutno provádět s ohledem na potřebu vyloučení možnosti, v důsledku níž by zadavatel mohl v rámci soukromoprávního vztahu vyloučit možnost veřejnoprávního přezkumu, čímž by byl popřen smysl celé úpravy zákona o veřejných zakázkách (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013 - 46, a obdobně také ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 57/2013 - 39). Jedině takový výklad může všem stranám

pokračování

zaručit stejný poměr právní jistoty. Jestliže by se zadavatel ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky dodavateli do datové schránky nepřihlásil, optikou žalovaného by mu námitky doručeny nebyly i přesto, že by mu byly do datové schránky dodány, a byly tak v jeho dispozici. Samotnou lhůtu v délce trvání 15 dnů přitom nelze považovat za natolik dlouhou, aby bylo nepřihlášení do datové schránky zcela vyloučeno. Podobně jako nedoručení stejnopisu se totiž i nedoručení námitek promítá v rovině veřejného práva vyloučením věcného přezkumu úkonů zadavatele [viz § 117a písm. d), e) a § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách] zahájeného na návrh.

[6] Dle krajského soudu nevzal žalovaný v úvahu, že proces doručování námitek proti zadávacím podmínkám je mimo jiné i jakýmsi procesním předstupněm přezkumného řízení. Jedná se tedy o zjevný projev veřejnoprávní ingerence státu do vztahů mezi zadavatelem a dodavatelem. Z tohoto hlediska se proto povaha doručování námitek do jisté míry blíží povaze doručování stejnopisu návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli. Na doručování tak nelze uplatnit čistě soukromoprávní předpisy.

[7] Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že jako doklad o doručení námitek ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách zcela postačí potvrzení o dodání do datové schránky zadavatele (označované jako dodejka) a není potřeba dokládat potvrzení o přihlášení oprávněné osoby (označované jako doručenka).

[8] Krajský soud pak dodal, že i v případě, pokud žalovaný dospěl k závěru, že doklad o dodání zprávy do datové schránky sám o sobě neprokazuje okamžik doručení námitek zadavateli, mohl a měl jej jako doklad o doručení námitek akceptovat ve spojení s rozhodnutím zadavatele o námitkách žalobkyně proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Pokud je v důsledku postupu zadavatele (který den doručení námitek ve svém rozhodnutí uvedl) doba doručení doložena, není již možné formalisticky trvat pouze na určitých typech dokladů „ryze formální povahy“.

II. Kasační stížnost žalovaného, vyjádření žalobkyně a replika žalovaného

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel nejprve podotkl, že v době rozhodování právní úprava v oblasti veřejných zakázek neobsahovala vlastní úpravu doručování prostřednictvím datové schránky. Stěžovateli tak nezbylo nic jiného než použít právní úpravu, která byla v době rozhodování předmětné věci platná a účinná. Při posuzování okamžiku doručování písemnosti mezi zadavatelem a dodavatelem vycházel z početné judikatury správních soudů, která dovozuje závěr o soukromoprávním charakteru vztahu zadavatele a dodavatele. Stěžovatel tak musel posuzovat šetřenou věc dle obecnějších předpisů, a to zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zejména § 570 odst. 1, a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“).

[11] Stěžovatel má za to, že v případě doručování stejnopisu návrhu zadavateli se jedná o odlišnou situaci než v případě doručování námitek zadavateli. Námitky jsou procesní

institut, jenž představuje primární ochranu dodavatelů před případným nezákonným postupem zadavatele. Námitky podané zadavateli slouží k tomu, aby bylo případně možné zjednat nápravu nezákonného postupu zadavatele. Jedná se o úkon, jenž iniciuje možnost nápravy v rámci obchodního styku. Institut námitek je jakýmsi smírčím řízením stále bezprostředně provázaným se zadávacím řízením, tedy bez veřejnoprávní ingerence dozorového orgánu. Doručením námitek se nezahajuje žádné zvláštní řízení před zadavatelem, které by bylo jako proces zákonem či jakýmkoliv jiným předpisem upraveno, neaplikuje se správní řád. Doručování námitek zadavateli tak nepředstavuje zjevný projev veřejnoprávní ingerence státu do vztahů mezi zadavateli a dodavateli, jak se domnívá krajský soud.

[12] Oproti tomu je okamžik doručení stejnopisu návrhu zadavateli (tedy dodáním do datové schránky) vykládán v režimu veřejnoprávním i z toho důvodu, aby okamžik zahájení správního řízení (den, kdy byl návrh dodán do datové schránky Úřadu) byl totožný s okamžikem začátku běhu 10denní lhůty zadavateli pro zaslání vyjádření k návrhu a dokumentace o veřejné zakázce Úřadu. Smyslem podle stěžovatele je, aby nedocházelo k situacím, že se zadavatel přihlásí do datové schránky, byť i následující den po dodání stejnopisu návrhu do datové schránky, čímž by (v případě, že by byl na doručování stejnopisu aplikován soukromoprávní režim) mohlo docházet ke zbytečným průtahům již v počátcích správního řízení a následně ve lhůtách pro vydání rozhodnutí ve věci, neboť by zadavateli plynuly lhůty až od přihlášení do datové schránky. Ve vztahu k doručení námitek zadavateli však nelze o žádném vlivu na průtahy správního řízení hovořit, neboť při vyřizování námitek zadavatelem ještě neběží, jak již bylo výše uvedeno, paralelně správní řízení ve vztahu k v námitkách uvedeným pochybením.

[13] Vycházejí z výkladu, že vztah mezi zadavatelem a uchazečem v zadávacím řízení je vztahem soukromoprávním, trvá stěžovatel na tom, že postupoval správně, když aplikoval § 18a zákona o elektronických úkonech. Závěr krajského soudu, že doklad potvrzující dodání do datové schránky mohl být způsobilý potvrzovat fakticitu doručení, resp. že by se v případě doručování námitek zadavateli mělo jednat o doručování orgánu veřejné moci, je mylný.

[14] Vzhledem k výše uvedenému navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalobkyně se zcela ztotožnila s napadeným rozsudkem a kasační stížnost označila za podanou účelově. Stěžovatel nadále tvrdí, že nebyly splněny podmínky pro projednání návrhu, ač ani on nemůže popřít, že námitky byly doručeny včas; ani zadavatel toto nezpochybnil a k námitkám se zachoval jako ke včasným a vyřídil je. Při posuzování okamžiku doručení námitek zasílaných zadavateli prostřednictvím datové schránky je nutno vycházet z § 18 zákona o elektronických úkonech. Pokud by byl okamžik doručení námitek zadavateli závislý až na jeho přihlášení do datové schránky, mohl by tak zadavatel záměrně činit až po uplynutí lhůty pro podání námitek, tyto námitky by nebyly nikdy považovány za včasné doručené. Takový postup by pak vedl k tomu, že zadavatel by ze své vlastní libovůle zabránil přezkumu svého postupu v zadávacím řízení bez dalšího, což není možné připustit. Zároveň by mohlo docházet z důvodu nečinnosti zadavatele k nerovnému zacházení s dodavateli. Stěžovatel jen mechanicky aplikoval právní normu, přičemž zcela rezignoval na smysl příslušného ustanovení. Je neobhajitelné, aby byl věcný přezkum ze

pokračování

strany stěžovatele vyloučen, i když disponuje jasnými podklady, z nichž vyplývá, že námitky byly podány řádně a včas.

[16] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] K obecné námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek touto vadou zjevně netrpí, jelikož z rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a jakým právním názorem jej zavázal. Stěžovatel ostatně nijak nerozvedl, v čem by tato vada měla spočívat.

[20] Jádrem sporu je otázka, zda žalobkyně v souladu s § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách předložila žalovanému spolu s návrhem na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele rovněž doklad o doručení námitek zadavateli podaných dle § 110 zákona o veřejných zakázkách, resp. zda byla naplněna dikce ustanovení § 117a písm. d) tohoto zákona, pro kterou je stěžovatel povinen zahájené řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavit.

[21] Dle § 114 odst. 3 *in fine* zákona o veřejných zakázkách [s]oučástí návrhu je [...] v případě návrhu zasílaného Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku rovněž doklad o doručení námitek zadavateli.

[22] Dle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách Úřad zahájené řízení zastaví, jestliže k návrhu zasílanému Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku není připojen doklad o doručení námitek.

[23] Dle § 18 odst. 1 zákona o elektronických úkonech [f]yzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS, „[p]odání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci (§ 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) je učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci.“ Při doručování do datové schránky orgánu veřejné moci se tedy dodání rovná doručení.

[24] Dle § 18a odst. 1 a 2 zákona o elektronických úkonech (1) Ministerstvo umožní na žádost fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby dodávání dokumentů z datové schránky jiné fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby do datové schránky této osoby. (2) Dokument dodaný podle odstavce 1 je doručen okamžikem, kdy se do

datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu.

[25] Nejvyšší správní soud se výkladem citovaných ustanovení již zabýval. Rozsudky ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 369/2017 - 46, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 As 131/2019 - 31, a ze dne 5. 12. 2019, č. j. 8 As 116-2019 - 42, zamítl obsahově obdobné kasační stížnosti nynějšího stěžovatele a potvrdil rozsudky krajského soudu, v nichž krajský soud dospěl k závěru, že na doručování námitek zadavateli (jímž bylo v tehdy souzených věcech hlavní město Praha, Ministerstvo pro místní rozvoj a Ředitelství silnic a dálnic ČR) je nutné aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech; jako doklad prokazující doručení námitek ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách proto postačí dodejka. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu a uvedl, že nezpochybňuje stěžovatelem zdůrazňovaný „soukromoprávní charakter vztahů mezi dodavateli a zadavatelem, což je princip opakovaně aprobovaný Nejvyšším správním soudem. [...] Nejvyšší správní soud nepopírá, že tyto vztahy jsou podřízeny soukromému právu. Avšak ohledně námitek vůči postupu zadavatele nelze říci, že by měly beze zbytku soukromoprávní charakter, což ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 23/2013 – 39. Z tohoto rozhodnutí se podává, že „[v]ztah mezi dodavatelem a zadavatelem má soukromoprávní charakter, byť s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů.“ Stěžovatel zde účelově „ohýbá“ existující judikatorní princip o převažující soukromoprávní povaze vztahů jen proto, aby obstál jeho formalistický a neoprávněně zužující výklad zákonných ustanovení o doručování do datové schránky zadavatele. [...] Kontraktační proces při zadávání veřejných zakázek je formalizován a regulován donucujícími ustanoveními zákona. Tím se vymyká obvyklým ryze soukromoprávním vztahům při běžném sjednávání smluv, které jsou mimo rámec veřejných zakázek, a vnáší do věci veřejnoprávní element. Je také zřejmé, že zde existuje veřejný zájem na transparentnosti, férovosti a regulérnosti procesu kontraktace v souvislosti s veřejnými zakázkami. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace [obdobně i § 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, jenž uvedený zákon nahradil s účinností ode dne 1. 10. 2016 (s výjimkou některých jeho ustanovení)]. Námitky zadavateli a jejich vypořádání v rozhodnutí zadavatele jsou jakousi „předehrou“ před samotným – ryze veřejnoprávním – přezkoumáním postupu zadavatele ze strany žalovaného a zadavatel s nimi musí zacházet v souladu s uvedenými principy. Právě v této souvislosti je přiměřené klást na zadavatele a jeho postup při vypořádávání námitek dodavatelů vyšší nároky (ve srovnání se sjednáváním smluv plně v režimu soukromého práva). Právě skrze principy uvedené v předchozím odstavci je nutné vnímat i příslušnou právní úpravu námitek zadavateli a jejich doručení. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s názorem krajského soudu, že okamžik doručení námitek zadavateli prostřednictvím datové schránky bude shodný s okamžikem dodání do datové schránky zadavatele. Je přiměřené požadovat po zadavateli, aby se při zadávání veřejné zakázky choval dostatečně bděle a profesionálně při přístupu do datové schránky. Naopak by neměl mít možnost vlastním konáním či opomenutím určovat okamžik doručení námitek, jenž má vliv na další subjektivní práva a povinnosti žalobkyně jako navrhovatele.“

[26] Nejvyšší správní soud se při posouzení nyní souzené věci s citovanými závěry rozsudků sp. zn. 9 As 369/2017, 7 As 131/2019 a sp. zn. 8 As 116/2019 ztotožňuje, a tyto proto plně přebírá i pro nyní posuzovanou věc. Institut námitek není institutem majícím

pokračování

pouze a výhradně soukromoprávní povahu. Jedná se skutečně (jak s odkazem na rozsudek sp. zn. 9 As 369/2017 v nyní posuzované věci uvedl krajský soud) o jakýsi předstupeň přezkumného řízení vedeného stěžovatelem (které beze všech pochybností má povahu veřejnoprávního správního řízení). Z právní úpravy plyne, že pokud dodavatel námitky nepodá (případně tyto podá opožděně), není následně oprávněn brojit proti postupu zadavatele u stěžovatele. Námitky jsou tudíž podmínkou *sine qua non* následného podání návrhu u stěžovatele. V této souvislosti přitom není rozhodné, zda k podání návrhu a k zahájení přezkumného správního řízení u stěžovatele skutečně dojde, či nikoliv. Tato skutečnost nic nemění na tom, že institut námitek je silně navázán na čistě veřejnoprávní přezkumné řízení před stěžovatelem. Přehlédnout v této souvislosti nelze ani fakt, že práva a povinnosti zadavatelů a dodavatelů týkající se institutu námitek jsou stanoveny zákonem o veřejných zakázkách jako veřejnoprávní normou. Stejně tak nelze přehlédnout, že vlastní postup při podávání námitek a jejich vyřizování nese některé rysy typické pro veřejnoprávní regulaci (námitky se podávají v zákonem stanovené lhůtě, zadavatel musí v zákonné lhůtě o těchto rozhodnout písemným rozhodnutím zaslaným dodavateli atp.). Z tohoto hlediska se povaha doručování námitek skutečně do jisté míry blíží povaze doručování návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli (viz § 114 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, podle kterého musí být návrh na přezkoumání úkonů zadavatele v desetidenní lhůtě doručen i zadavateli). Jakkoli jistě lze souhlasit se stěžovatelem potud, že se nejedná o instituty naprosto shodné, lze mezi těmito vysledovat shodné rysy [mj. viz i krajským soudem odkazovaná ustanovení § 117a písm. d) a e) zákona o veřejných zakázkách]. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že v napadeném rozsudku odkázal mj. i na judikaturu týkající se právě otázky doručování stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele zadavateli.

[27] Krajský soud tudíž nepochybil, dospěl-li k závěru, že námitky podané dodavatelem proti postupu zadavatele nejsou čistě soukromoprávním institutem. Návazně pak krajskému soudu nelze vytýkat závěr, podle kterého je na doručování námitek v projednávané věci nutno aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech a námitky považovat za doručené již jejich dodáním do datové schránky zadavatele (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS). Byl-li by přijat názor stěžovatele (že pro doručení námitek je nutné přihlášení oprávněné osoby), nastaly by v zásadě nežádoucí situace: zadavatel by byl schopen (nepřihlášením do své datové schránky) vyloučit následný veřejnoprávní přezkum svého jednání; dodavatel by byl nucen podávat námitky ve zcela nereálných lhůtách, případně by nebyl schopen námitky ve lhůtě podat vůbec. Zákonná úprava totiž pro podání námitek stanoví lhůty 5, 10, 15 a 30 dnů. Bez relevance k věci pak není ani fakt, že podle aktuálně účinného znění § 211 odst. 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, platí, že při komunikaci mezi dodavatelem a zadavatelem uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta.

[28] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ve věci bylo nutno aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech. Dodejka proto byla dokladem o doručení námitek zadavateli ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Žalobkyně stěžovateli dodejku spolu s rozhodnutím o námitkách a návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele předložila, stěžovatel proto neměl řízení zastavovat pro jím tvrzenou absenci dokladu o doručení.

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že ve shodě s krajským soudem nepovažuje judikaturu týkající se posuzované otázky za nejednotnou. Situace nastala v nyní souzené věci byla vyřešena zdejším soudem v rozsudku sp. zn. 9 As 369/2017, sp. zn. 7 As 131/2019 a sp. zn. 8 As 116/2019. Stěžovatelem připomínané rozsudky pak nejsou s těmito rozsudky v rozporu, příp. je nelze na věc vztáhnout, neboť se týkají jiných otázek.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Protože žalobkyně měla v řízení o kasační stížnosti úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení.

[32] V řízení o kasační stížnosti vznikly žalobkyni náklady řízení odměny její zástupkyně JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky. Odměna zástupkyně činí za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 3400 Kč.

[33] Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim žádné povinnosti uloženy nebyly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu